

Cukráři a cukrárny

Termín: 21. 9. 2014 – 1. 3. 2015

Místo: Zámecký areál Ctěnice

Výstava „**Cukráři a cukrárny**“ zachytila stručnou historii cukrářského řemesla a byla první z dlouhodobého cyklu výstav, které navazují na stálou expozici ze sbírek Muzea hlavního města Prahy umístěnou v zámku Ctěnice „Řemeslav pořádku. Historie profesního sdružování od středověku po současnost“.

Lidé mají rádi sladkosti od nepaměti, a tak je zajímavé připomenout si historii a výrobou čokolády, nugátu, marcipánu, perníku, cukru či zmrzliny. Již od středověku vzkvétalo na našem území pekařství a perníkářství, sladkosti se vyráběly převážně k nejrůznějším svátečním dnům v roce. V 15. století najdeme v Praze pekaře, koláčníky, kobližníky, mazanečníky a oplatečníky. Cukrářské řemeslo se oddělilo od perníkářů a pekařů v druhé polovině 16. století a v Praze se v té době nacházelo 14 cukrářů. Organizovaný cukrářský cech vznikl v Praze na počátku 17. století, po roce 1620 byl zrušen a znovu obnoven byl až v roce 1724. Roku 1859 byly cechy v českých zemích zrušeny a jejich nástupci se stala společenstva. Jednou z hlavních náplní společenstva cukrářů byla výchovná činnost jak mladých cukrářů, tak širšího okruhu odborníků, pro které vydávali časopisy a publikace.

Na začátku 20. století bylo na našem území mnoho cukrářských výroben, které dosahovaly vysoké odborné úrovně. Jména firem jako Myšák, Štěrba, Dejmal, Pechek, Štaft a publicistů odborné literatury, Hlavsy a Reimana, byla uznávaná nejen u nás, ale i daleko za hranicemi. V té době patřilo české cukrářství mezi nejlepší v celé Evropě. Tento stav se udržel až do 2. světové války, kdy byla činnost cukrářských provozoven omezena nedostatkem kvalitních surovin, stagnací výroby a odchodem kvalitních odborníků. Po roce 1948 byly prakticky všechny cukrářské výroby znárodněny, což vedlo ke snížení úrovně celého oboru.

Převrat ve výrobě cukrovinek znamenal rozšíření čokolády. A právě cestu čokolády do Evropy zaznamenává na výstavě instalovaná ručně malovaná interaktivní mapa světa z roku 1517 doplněná o cestu Hernána Cortése z roku 1521, který jako první čokoládu do Evropy přivezl.

Součástí výstavy byl také ruční stoj na výrobu zmrzliny, skleněná máselnice, tvořítka na sněhové koule a mnoho dnes již zapomenutých cukrářských nástrojů, nádob, forem a nejroztodivnějších tvořitek, které patřily do zařízení cukrárny, výroby i prodejny. Tyto exponáty byly zapůjčeny z putovní výstavy Historické cukrárny autorů Jana Marouška a Petra Lukase.

K výstavě byl připraven bohatý doprovodný program.

Vltava a Podskalí z archivu spolku Vltavan

Termín: 23. 7. 2014 – 3. 1. 2016

Místo: Podskalská celnice na Výtoni

Spolek Vltavan, původně podpurný spolek plavců, který se věnuje i vzdělávací a společenské činnosti, za téměř půldruhé století svého trvání získal formou darů řadu výtvarných děl s výraznou ikonografickou hodnotou. Návštěvník měl možnost seznámit se s téměř třemi desítkami olejomaleb. Do sbírky darů také náleží i velmi názorný model voru (vorového pramene) od spolku Vltavan v Purkarci zdařile ilustrující dlouhou cestu dřeva, či spíše plavců jej přepravujících, z jižních Čech do Prahy.

Spolek Vltavan vznikl 11. června 1871 jako podpurný spolek plavců, rybářů a pobřežních v Praze, který za dobu svého trvání nikdy nepřerušil činnost. Po založení spolku byla přijata pravidla o sběru finančních příspěvků do spolkové pokladny i způsobu jejich využití pro pomoc členům a rodinným příslušníkům. Proto jsou symbolem spolku vzájemně podané ruce, které jsou součástí znaku spolu s kotvou a dvěma vesly. V roce 1872 byl také schválen spolkový kroj, který má svůj původ u francouzského obchodního námořnictva z 18. století. Na přelomu 19. a 20. století se ustálilo spolkové oslovení „sestro“ a „bratře“. Spolek Vltavan měl při svém zrodu a během svého trvání mnoho příznivců a řada významných osobností byla i jeho aktivními nebo čestnými členy. Mezi ně patřili umělci, sportovci, politici nebo církevní hodnostáři. Vltavan se aktivně podílel na kulturním a společenském životě Prahy a dosud pořádá řadu akcí pro své členy i pražskou veřejnost, při kterých navazuje na své tradice a naplňuje účel své dlouhodobé existence.

Výstava nabídla návštěvníkovi možnost zhlédnout vybrané předměty z archivu spolku Vltavan. Byly vystaveny obrazy zachycující život na Vltavě nebo zaniklé Podskalí a zároveň představila portréty protektorů a dalších významných osobností spolku Vltavan. Nechyběla nejstarší kniha zápisů spolku se zápisem ze zakládající schůze nebo medaile, které získal Alois Hrašek, člen Vltavanu, účastník závodů v plavání na 400 a 1500 m na Olympijských hrách v Antverpách v roce 1920.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

PŘEDMĚT SEZÓNY

Archeologická sbírka Františka Hlavsy

Termín: 1. 10. 2014 – 11. 1. 2015

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Cyklus minivýstav:

Předmět sezóny

Unikátní soubor šperků a keramických nádob ze sbírky Františka Hlavsy představuje v archeologické sbírce Muzea hlavního města Prahy raritu – předměty sice nepocházejí z Prahy či jejího okolí, některými z nich se však nemůže pochlubit žádné jiné české muzeum.

Muzeum hlavního města Prahy sbírku získalo na konci roku 1984 od Miloše Hlavsy (1925–2000), tehdy redaktora Československé tiskové kanceláře. Původně patřila jeho zesnulému strýci Františku Hlavsovi. Všechny předměty prý byly nalezeny ve středních Čechách, údajně západně od Prahy, mezi Slaným, Třebízem a Perucí, analogické nálezy však známe téměř výhradně pouze z Karpatské kotliny, především z území dnešního Maďarska. Odtud tedy zřejmě pocházejí i předměty z Hlavsovy sbírky.

František Hlavsa, původní majitel sbírky, by mohl být totožný s Františkem Stanislavem Hlavsou (1885–?), akademickým malířem a příležitostným sběratelem. Ten se archeologii věnoval od roku 1909 minimálně do čtyřicátých let 20. století a v letech 1920–1922 pracoval v prehistorickém oddělení Národního muzea jako laborant. Jeho první soukromou archeologickou sbírku odkoupilo v roce 1921 Národní muzeum, které od něj v třicátých letech 20. století získalo ještě několik menších souborů nálezů z amatérských výkopů v Praze a okolí.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Muzeum
města
Prahy

Pražská koláž – Jitka Kopejtková

Termín: 7. 11. 2014 – 1. 2. 2015

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Výstava v přednáškovém sále muzea představila cyklus koláží fotografky Jitky Kopejtkové vztahujících se k Praze a muzeu jako takovému. Autorka se věnuje dlouhodobě výrobě klasické koláže, kterou tvoří zejména z papíru – nůžkami, skalpelem a trháním – bez použití počítače. Dokazuje tím, že koláž je stále živá a atraktivní technika, na kterou bychom neměli zapomínat, a navazuje tak na tradici Jiřího Koláře a dalších.

Koláže autorky najdete také v diáři Muzea hlavního města Prahy na rok 2015.

K výstavě byl připraven doprovodný program – workshop koláže.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Rudolfínští mistři – díla dvorních umělců Rudolfa II. z českých soukromých sbírek

Termín: 12. 11. 2014 – 29. 3. 2015

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Slavné sbírky Rudolfa II., jedny z největších, jaké kdy byly shromážděny na jednom místě, potkal krutý osud. Sotva se císař rozloučil se světem, nastala jejich postupná likvidace. Podstatnou část odvezl jeho bratr a nástupce Matyáš okamžitě do Vídně, něco zdělili další bratři. Také osoby, které měly do hradních prostor přístup, využily příležitost a neváhaly se tam obohatit. O definitivní konec slavných sbírek se přičinili švédští vojáci, kteří je na přání švédské královny Kristiny odvezli pro ni do Stockholmu.

Chce-li český divák poznat poklady, které kdysi vytvořily z Pražského hradu Mekku umění, musí především navštívit Uměleckohistorické muzeum ve Vídni, kde je dodnes uložena podstatná jejich část. Jsou však také roztroušeny všude po světě, protože ani švédská kořist nezůstala nedotčená na jednom místě.

Až do nedávné doby jsme se smutkem sledovali, jak se na světových aukcích prodávají umělecká díla, která byla kdysi součástí rudolfínských sbírek a české veřejné kulturní instituce nemají prostředky na jejich získání. V posledních deseti letech se začala situace měnit. Našli se osvícení soukromí sběratelé, kteří se zasloužili o to, že se už některá díla mohla z ciziny vrátit do země původu. Zdrojem nových objevů a sběratelských zisků se staly pro ně i české domácnosti, které často nevěděly, jaké poklady visí na jejich zdech a nabídly je v aukcích v Čechách.

Proto tedy nyní nastal čas, představit veřejnosti formou výstavy soukromou sběratelskou aktivitu jako činnost, která uspokojuje osobní zálibu, je smysluplným investováním peněz a v neposlední řadě také podstatným obohacením našeho kulturního dědictví. Měla by být inspirací pro další potencionální sběratele a návštěvníkům muzeí a galerií umožnit, aby se alespoň na omezenou dobu potěšili významnými uměleckými díly, které jsou jinak skryta jejich očím.

Vystavena byla díla Bartholomea Sprangera, Hanse von Aachen, Josepha Heintze st., Pietera Stevense, Dirka de Quade van Ravesteyn, Matthiase Gundelacha, Adriaena de Vries, několika dosud anonymních zajímavých rudolfínských děl, a také soubor grafických listů. Muzeum města Prahy doplnilo výstavu o několik exponátů ze svých sbírek.

Doprovodný program k výstavě – komentovaná prohlídka s autorkou výstavy PhDr. Eliškou Fučíkovou, CSc.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Praha – pevnost v srdci Evropy / Deset století české metropole

Termín: 21. 11. 2014 – 1. 2. 2015

Místo: Historické muzeum města Soulu

Historie pražských fortifikací sahá až do 10. století. Příběh hrazených sídlišť se v pražské kotlině začal vyvíjet v dobách souvisejících s konstituováním českého státu.

S tím, jak narůstal význam Prahy ve středoevropském prostoru, se rozrůstala metropole do plochy a bylo nutné hradební věnec neustále vylepšovat a doplňovat. Příběh městské pevnosti začíná na Pražském hradě, sídle českých panovníků (knížat, králů i císařů), dnes prezidentů, patřící k nejdéle nepřetržitě sloužícím sídlům státní moci v Evropě. Odtud se postupně hradby rozrostly i do podhradí, kde mezitím vznikalo urbanisticky vyspělé město, které bylo nutné ochránit před nájezdy nepřátel, a to jak zahraničních, tak domácích.

Dřevozemní valy vystřídaly zděné středověké hradby, ty zase postupně nahradil souvislý prstenec bastionového opevnění. Z vysehradského sídla českých králů se stala bastionová citadela, v areálu pražského hradu se usídlil prezidentský úřad. Některé fortifikace byly nahrazeny novými, jiné zmizely beze stopy, část přetrvala až do dnešních dob. Konec fortifikačnímu snažení učinil až císařský rozkaz rušící pevnostní funkci pražské aglomerace. Větší část pevnostních staveb pak byla koncem 19. století zničena a pozemky začleněny do městské parcelace.

I přes tento radikální urbanistický zásah se do dnešních dnů zachovalo téměř 10 km hradebních úseků různého stáří.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Muzeum
města
Prahy

Holešovice-Bubny / v objetí Vltavy

Termín: 26. 11. 2014 – 19. 4. 2015

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Na podzim 2014 se v Muzeu hl. m. Prahy otevřela výstava „Holešovice“, která navázala na cyklus předešlých výstav o pražských historických předměstích. Prostřednictvím starých fotografií, pohlednic a dalších materiálů z veřejných i soukromých sbírek představila život Holešovic od 2. poloviny 19. století do 80. let století 20.

Návštěvník se mohl projít dávno zmizelými ulicemi (například oblastí starých Zátor) a seznámit se s historií holešovického průmyslu, železniční a lodní dopravy, se všedním životem zdejších obyvatel i s jejich lidovou zábavou a kulturním životem. Opomenut nebyl ani sport, ať už se jedná o bohatou historii stadionů na Letné nebo o Zimní stadion na Štvanici, který několikrát hostil mistrovství světa v ledním hokeji.

Pozornost byla věnována také dění na Výstavišti, počínaje Jubilejní výstavou z r. 1891 až po kdysi slavné Pražské vzorkové veletrhy, jejichž připomínkou je dodnes Veletržní palác. K výstavě vyšla publikace, která si klade za cíl být obrazovým historickým průvodcem po dějinách Holešovic.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

PŘEDMĚT SEZÓNY

Funerální litina v Praze

Termín: 7. 1. 2014 – 30. 3. 2014

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Cyklus minivýstav:

Předmět sezóny

Litina patřila k oblíbeným materiálům během celého 19. století a měla velmi široké použití od velmi jemných šperků po těžké stavební konstrukce. Svou cestu si našla i na mnohé hřbitovy, aby se tyto proměnily v 2. polovině 19. století v les litinových křížů. Výjimkou nebyly ani ty pražské.

Funerální litinu v bývalých zemích rakouského mocnářství můžeme rozdělit na tři základní okruhy. První okruh má své předlohy v produktech pruských královských sléváren v Berlíně a Gliwici. V Čechách to byla zejména fürstenberská slévárna v Novém Jáchymově, která však pruské vzory uchopila po svém a vytvořila z nich nejpozději do 60. let 19. století program, výrazně orientovaný na romantickou novogotiku – jak nám ukazuje vzorník Kunstguss Gegenstände aus der fürstlich Fürstenberg'schen Eisengiesserei zu Neujoachimstal, datovaný do 50.–60. let 19. století, dochovaný ve sbírkách muzea. Některé náhrobky z tohoto vzorníku nalezneme ještě dnes na Olšanských hřbitovech II a III. K litinové funerální produkci se v některých vzornících také řadily stolní kříže.

Je na místě druhý okruh nazývat okruhem podbrdským. Jeho vlajkovou lodí byla vrbnovská slévárna v Komárově u Hořovic, kterou následovaly další podniky v okolí Brd. Pravděpodobně na přelomu 40. a 50. let 19. století vznikl v tomto okruhu vzorník litinových křížů, který postupně poznamenal jak tento region, tak celý zbytek Čech, značnou část Moravy a také Rakouska. Ať již kříže podle něj odléval kdokoliv, byly komerčně úspěšné a jejich obliba trvala až do 20. let 20. století. Vystavený vzorník pražské provenience, pocházející zřejmě z 90. let 19. století, ukazuje na rytinách nejoblíbenější kříže tohoto okruhu. Většina rytin je výrazně starší, zřejmě z 50. let 19. století. Vzorník patřil železářství „C. J. Krčzka“, sídlícímu na Poříčí 1048-II.

Pro pořádek se zmíníme i o třetím okruhu, kam patří výrobky z moravského Blanska. Ten lze nejstručněji charakterizovat produkcí velmi kvalitních náhrobků ve formě volné sochy.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

PŘEDMĚT SEZÓNY

Křížová cesta

Termín: 1. 4. 2014 – 29. 6. 2014

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Cyklus minivýstav:

Předmět sezóny

Čtrnáct zastavení křížové cesty s ústředním motivem Krista na hoře Olivetské je zde zmenšeno a uspořádáno na jeden list. Prostor mezi jednotlivými výjevy je vyplněn trnovými větévkami, upomínajícími na Kristovu trnovou korunu. Do těchto větví jsou zakomponovány také figury andělů. Pod výjevem Krista na hoře Olivetské zaujímají místo nástroje Kristova umučení, tzv. Arma Christi, doprovázené vinnou révou, dalším symbolem Krista.

Pobožnost křížové cesty byla oblíbená již od středověku. Ve své nejobvyklejší formě má čtrnáct zastavení. Počet se ustálil zhruba do roku 1600. Někdy mohla být doplněna motivem Poslední večeře nebo výjevem Kristova zmrtnýchvstání. V případě této vystřihovánky je použita scéna Krista na hoře Olivetské.

Výroba vystřihovánky nebyla jednoduchou záležitostí, stejně jako její restaurování, jímž musela projít, aby se uchovala i nadále. Autor pracoval pravděpodobně tímto způsobem: papír, ze kterého byla vystřihovánka vyřezána, nejprve natřel černým inkoustem a poté předkreslil z druhé strany tužkou linie (které byly nalezeny při restaurování), podle kterých byla vyřezávaná nožem. Obraz nebyl vyřezán najednou, ale po částech. Při sněti z podkladového kartonu bylo totiž objeveno více druhů papíru a různé způsoby jeho napojování. Vystřihovánka byla na podkladu místy nalepena kličkem. Na přední straně podkladového kartonu je vystřihovánka signována příjmením autora, na zadní straně je však jméno celé, Franz Chvojka, a další slovo „Handriss“ (což znamená doslovně „ruční kresba“) ho určuje přinejmenším jako autora nákresu.

Úkolem restaurátorského zásahu bylo zpevnit rozpadající se vystřihovánku. Papír, použitý na vystřihovánku, byl značně chemicky zdegradovaný a rozpadal se. Bylo také nutno upevnit vystřihovánku k podkladovému kartonu tak, aby s ní bylo možné v případě potřeby manipulovat. Proběhlo tedy sejmutí vystřihovánky, skeletizace podkladového kartonu, podložení papírové vystřihovánky vrstvou japonského papíru. Pak byla vystřihovánka aplikována zpět na karton. Na závěr došlo na odkyselení roztokem MMMK v metanolu.

Jednotlivé kroky restaurování a zajímavé momenty byly vidět na fotografiích vystavených spolu s vystřihovánkou.

Historie povodní v Praze

Termín: 30. 4. 2014 – 19. 10. 2014

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Výstava ze sbírek Muzea hlavního města Prahy byla připomenutím prvního výročí poslední velké pražské povodně z počátku června roku 2013. Zvýšená hladina Vltavy a jejích přítoků ohrožovala pražské ulice a jejich obyvatele každoročně, v některých obdobích více, v jiných méně.

Pražané s každoročním povodňovým nebezpečím počítali, i tak ale voda přinášela do pražského prostoru zkázu a utrpení. Z extrémů tedy panovaly obavy, klimatická nerovnováha znamenala nejen ohrožení úrody, ale i životů, sídel a obydlí, dílen a výroben, celkovou nejistotu do budoucnosti. Místa ohrožená častějším přívalem velké vody Pražané, pokud mohli, nechávali volná, v blízkosti řeky stavěli hlavně zařízení na vodní pohon či přímo s řekou souvisejících obydlí. Více zaskočení bývali obyvatelé pražského území pouze v případech větších povodní, zejména tzv. stoletých a větších.

Každý pokus vodní živel spoutat přinášel těžkosti. Ke změnám toku i koryta řeky docházelo výstavbou jezů a souvisejícím navyšováním pražských břehů. K opravdu výrazné změně říčního koryta a toku řeky začalo docházet od konce první poloviny 19. století v důsledku budování pražských nábřeží a dalších regulačních opatření. Pýchu nástupu nového paradigmatu založeného na přesvědčení o neporazitelnosti a všemohoucnosti techniky dobře dokumentuje fakt, že i přes zkušenost s povodněmi posledních desetiletí 18. století bylo na počátku 19. století založeno v dosud téměř neosídleném území Karlína nejstarší pražské předměstí... Domy zde padaly již za první velké povodně v roce 1845.

Klimaticky příznivé a vyrovnané 20. století Praze přálo, k opravdu velké povodni, stoleté vodě, nedošlo. Přesvědčení o všemocnosti regulace řeky, spoutané v druhé polovině 20. století systémem vltavských přehrad – Vltavskou kaskádou, zatlačilo i vzpomínku na poslední opravdu velkou povodeň v roce 1890. Odborníci o nebezpečí věděli, nemlčeli sice, ale jejich hlas s dostatečným důrazem slyšen nebyl... Velký zlom přišel s počátkem nového tisíciletí a velkou povodní roku 2002. Naděje, že tato povodeň byla na dlouhou dobu poslední, se ovšem nenaplnila... na přelomu května a června 2013 přišla další velká voda.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Muzeum
města
Prahy

Slunce v nás

Termín: **11. 6. 2014 – 31. 8. 2014**

Místo: **Hlavní budova Muzea města Prahy**

Práce klientů sociálně terapeutických dílen Domova Maxov.

Obrazy a keramické plastiky 11 autorů přiblížily nálady, pocity a sny dospělých mužů s mentálním postižením. Vypovídají o vidění světa, touze po rodině, harmonii, přátelství či okouzlení přírodou nebo technikou, které někteří neumí vyjádřit slovy.

Malba a plastika tvoří pouze nadstavbu, okrajovou záležitost sociálně terapeutických dílen, které se primárně věnují nácviku pracovních dovedností s cílem umožnit klientům vstup na trh práce.

Základním prvkem dílen je zácvik v tradičních řemeslech, košíkářství, tkalcovství, keramice, svíčkařství a výrobě ručního papíru, které nabízejí prostor pro různé stupně manuální vyspělosti a poskytují možnost práce s přírodními materiály, jež jsou už samy o sobě krásné.

Domov Maxov, na jehož půdě sociálně terapeutické dílny působí, v loňském roce oslavil 50 let existence. Ústav sociální péče pro mládež, kde pracovaly sestry řádu „Congregatio Jesu“, se přerodil v organizaci zastřešující 4 sociální služby: pobytové – domov pro osoby se zdravotním postižením, chráněné bydlení, domov se zvláštním režimem a ambulantní sociálně terapeutické dílny, kde se setkávají klienti všech předchozích služeb s klienty externími.

Výstava byla prodejní.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

PŘEDMĚT SEZÓNY

Rukavice

Termín: 1. 7. 2014 – 28. 9. 2014

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Cyklus minivýstav:

Předmět sezóny

Muzeum hlavního města Prahy má ve svých sbírkách pozoruhodnou kolekci téměř dvou stovek rukavic. Dovolujeme si vám přeložit ty nejzajímavější kusy.

Rukavice jsou důležitou a velmi starou součástí oděvu. Nejstarší známé zmínky o rukavicích najdeme v Bibli, ve Starém Zákoně – v příběhu o požehnání Izáka Ezauovi a Jákobovi. Staříčkový Izák poslal svého syna Ezaua ulovit zvěřinu, aby z ní připravil jídlo, a při jeho konzumaci, mu ještě než zemře, požehná. Matka Rebeka to vyslechla a poradila mladšímu Jákobovi, aby si oblékl oděv z kůzlečích kožek a na ruce si oblékl kožené rukavice, aby tak slepému Izákovi připadal jako Ezau, a tak získal požehnání jako první. Používání rukavic je známé i ze starověkého Egypta, Řecka i Říma. Už tehdy existovaly rukavice různých typů.

Rukavice mají za úkol chránit ruku před chladem, povětrnostními podmínkami, špínou, často také zvyšují funkčnost ruky. Vedle praktického významu jsou rukavice také ozdobným doplňkem, a to zejména v případě dámských rukavic.

Minivýstava představila část unikátní kolekce vzorových rukavic Společenstva rukavičkářů v Praze, které jsou pouze pro pravou ruku. Pražští rukavičkáři je vystavovali na Světové výstavě v Paříži v roce 1900 a získali za ně bronzovou medaili. Dále výstava představila rukavice párové, které byly do muzea získané většinou dary svých majitelů. Ve sbírce najdeme kousky kožené, textilní, silonové s různými druhy dekorace. Ve sbírkách muzea se ale nacházejí i rukavice pánské – jedná se o kopie slavnostních rukavic, jež byly součástí cechovních uniforem.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz

Muzeum
města
Prahy

Mosty mezi námi / Řecko očima studentů Gymnázia Na Vítězné pláni

Termín: 10. 9. 2014 – 12. 10. 2014

Místo: Hlavní budova Muzea města Prahy

Muzeum hlavního města Prahy uspořádalo ve spolupráci s pražským Gymnáziem Na Vítězné pláni výstavu, která ukázala rozmanité práce studentů, zapojených do bilaterálního evropského projektu COMENIUS. Tento projekt je založen na partnerství dvou škol – pražského Gymnázia Na Vítězné pláni a řeckého Gymnázia Panagia Diasellu.

Cílem projektu bylo seznámení s řeckým prostředím, s životem obyčejných lidí na venkově, se školním prostředím a vrstevníky na jedné straně a kolébkou evropské civilizace na straně druhé. Neobyčejné zážitky studentu z malé vesnice Diasello, život v řeckých rodinách, které na několik týdnů vřele přijaly k sobě další děti, přivedly studenty i k názvu celé výstavy Mosty mezi námi. V prostředí řeckého venkova se „mosty stavěly“ kupodivu velmi rychle, dennodenní rytmus rodin a nádherné horské prostředí, bylo kulisou k vzniku přátelství na celý život. Putování v oblasti Arty a Diasella, zastavení v Athénách bylo inspirací k různým literárním a i výtvarným dílům. Studenti postupně poodkrývali starověkou a nedávnou řeckou minulost a nacházeli „mosty“ mezi českou a řeckou historií.

Během dvouleté práce na projektu vzniklo mnoho fotografií, výtvarných děl, literárních miniatur, odbornějších sond do oblasti umění, fantazijních kreseb a součástí je i malá filologická práce na slovníčku společných řecko-česko-anglických slov. Výstava byla rozdělena do několika tematických oblastí a studenti v nich ukázali, že „mosty“ jsou dnes již pevnou součástí jejich života a o své poznatky, prožitky a nadšení z Řecka se chtějí podělit s širokou veřejností.

Muzeum města Prahy

www.muzeumprahy.cz